

Ona je tu so mnou stále

„Úprimnú sústrasť,“ povedala zlomeným hlasom a s ľútosťou v očiach nejaká kamarátka mojej sestry, ktorú vlastne ani poriadne nepoznám, len párkrát som ju so Sarah videla. V posledných dňoch mi to hovorí skoro každý. Mám pocit, že mi to hovoria akoby z povinnosti, len aby sa nepovedalo. Viem to, ľahko to na ľuďoch spoznať. Tá jej kamarátka ma ešte jemne a pomaly objala, akoby som bola z porcelánu, a odpochovala preč. Ako každý, kto mi to povie.

Asi očakávate, že sa predstavím a poviem, čo sa vlastne stalo. Tak dobre. Moje meno je Emília, mám 15 rokov. Čo sa týka mojej rodiny, mám dvoch súrodencov, teda... mala som. Pred tromi týždňami mi zomrela sestra, preto mi každý hovorí tú otrepajúcu frázu. Sestru mi to aj tak nevráti, len mi ju pripomínajú, čo ešte viac bolí, ale to si už oni neuvedomujú.

Po jej odchode na druhý svet sa mi tento môj svet zrútil. Totiž... Bola to tá najlepšia sestra a kamarátka na svete. Vlastne ona bola aj moja jediná kamarátka. Ved' kto by sa aj chcel kamarátiť so mnou, s takou, podľa ostatných, „čudáčkou“. Bola jediný človek, ktorému som mohla povedať všetko. A teraz je preč. Už nikdy sa nevráti späť na Zem, ku mne. Už nikdy sa nebudeme spolu smiať, ani plakať, už nikdy jej nebudem môcť povedať všetko ako kedysi. Vždy, keď si na ňu spomeniem, nahrnú sa mi do očí slzy. Ako aj teraz. Nie, nesmiem plakať. Rýchlo si zahryznem do spodnej pery, aby som nevyplavila na povrch tie dotieravé slzy, ktoré chcú ísť von akurát vždy v tej najnevhodnejšej chvíli.

Prečo sa to stalo práve jej? Vlastne, prečo ľudia, ktorí si zaslúžia žiť, zomrú a opustia nás tak rýchlo, a niektorí, čo žijú zlý život tu pobudnú tak dlho? Ja viem, nemala by som nad tým takto uvažovať... Prečo bola práve vtedy v tom aute ona? Bola ešte taká mladá. Mala sedemnášť rokov a celý život pred sebou. Stačila jedna sekunda, jedna chvíľa, a všetky jej sny sa zrazu rozplynuli ako rozvírený prach vo vetre. Nemysli na to stále... ozval sa môj vnútorný hlas. Nedá sa to.. odpovedám mu. Proste to nejde, priveľmi to bolí. Zastavila som sa a zhlboka sa nadýchla ignorujúc fakt, že ma neďaleko školy už netrpezlivo čaká môj brat Adam. Bývam už len s babkou a Adamom, ktorý má dvadsaťpäť rokov. Moja mama zomrela hneď po mojom narodení a otec zomrel, keď som mala šesť. V mojej rodine všetci umierajú... To je nejaké prekliatie, alebo čo? Konečne som sa pohla z miesta. „Mŕtvoľným“ krokom som podišla k Adamovi. „Prečo ti to tak dlho trvalo?“ nervózne sa spýtal a ja som mykla plecami. „Neviem,“ odpovedala som jednoducho. Hneď na to som ho obišla a nasadla si do auta na miesto spolujazdca. Každý deň chodí po mňa do školy. Kým žila moja sestra, chodili sme do školy spolu a pešo. No to je minulosť, ktorá sa už nikdy nevráti. Celou cestou v aute panovalo ticho, čo mi aj vyhovovalo. Rýchlo miznúca krajina ubiehala za oknom.

Vystúpila som z auta a silno zabuchla dvere. Adama zaparkoval auto a spolu sme sa vybrali k nášmu domu. Vchádzam dnu, za mnou hneď Adam. Zhodila som školskú tašku z pliec a doslova ju tresla na podlahu v chodbe. Bez nej je tu také nepríjemné ticho. Ona bola typ človeka, ktorého bol vždy plný dom. Bol. Nahlas som si povzdychla a namierila do svojej izby. Zrak mi padol na našu poslednú fotku. Sarah, Adam a ja. Vzala som ju do rúk a ľahla si na posteľ. Z oka sa mi vykotúľala slza, ktorá pomaličky stekala po líci. Pritisla som si fotografiu v ráme rukami tuho na hrud', privrela oči a o chvíľu padla do ríše snov.

Zobudila som sa na to, ako sa ma niekto jemne dotkol. Zažmurkala som, lebo ma ostré denné svetlo takmer oslepilo. Zarazilo ma, až mi skoro vyrazilo dych, keď som uvidela, ako nado mnou stojí moja zosnulá sestra.

„S-Sarah?“ zašepkala som jej meno. Nie, to určite nie je ona. Veď ona je predsa...

„Áno, Emily. To som ja,“ povedala nežne a jemne sa pousmiala. Posadila som sa a vedľa mňa si sadla aj ona. Mám už dokonca aj halucinácie?

„Emily, prišla som sa s tebou len rozlúčiť, potom odídem.“ V očiach jej bolo vidno, ako zosmutnela, ale stále jej na perách pohrával milý úsmev.

„Kam?“ spýtam sa sklamane. Skôr ako prišla odpoveď, sestrin obraz sa vytratil.

„Bol to len sen,“ zamrmlala som si sama pre seba.

Dvíham sa z postele a pomaly vyročím k oknu. Dívam sa na slnko, ktoré práve zachádza. Odrhla som zrak od okna a podišla k mojej skrini. S trasúcimi rukami som z nej vybrala čierne šaty s ramienkami, ktoré končili pri kolenách a ich koniec bol lemovaný čipkou. Šaty nerada nosím, ale tieto mám rada kvôli ich jednoduchosti. Dlhé hnedé vlasy som nechala rozpustené, príjemne mi padali na plecia a chrbát. Ešte čiernobiele tenisky a vyberiem sa von z domu. Rozhodla som sa ísť na naše obľúbené miesto, kde sme dokázali stráviť hodiny. Je to na kraji lesíka pri jazierku obklopenom stromami, je tam aj drevený most. To miesto sme si našli, keď ja som mala päť rokov a Sarah sedem. Takmer nikto tam nikdy nechodil a vždy nás fascinovalo to ticho a pokoj.

Prišla som na spomínané miesto. Na brehu pri jazere rastie letná zelená tráva, trochu spálená od pražiacceho slnka. Ponúka miesto na sedenie. Sadám si a pozerám tam, kde slnko zapadá... teraz už takmer úplne zapadlo. Zrazu ma z pozorovania vyrušil vtáčí spev. Obzriem sa a zbadám bieleho, až takmer žiariaceho vtáčika. Spomenula som si, ako Sarah milovala spievanie a aj krásne spievala. Teraz som sa prvýkrát od jej smrti usmiala.

V tej chvíli som pochopila, že sestra je tu stále so mnou a nikdy ma neopustí.

Autor: **Alexandra Ďurišová, žiačka 5.roč. ZŠ**

Škola: **Základná umelecká škola, Štúrova 467, 02401 Kysucké Nové Mesto**